

Draga sestro!

Ja ne znam kako da započnem s ovim mojim pismom, jer ne znam što se s vama svima dogodilo, ne znam jeste li živi ili mrtvi da ste me ovako zaboravili.

Prošli su evo dani Božićni, svak se veseli, svoj svomu šalje za blagdane sve, tek i Nove godine, a ja s ovom žalosnom Katicom, kako tužne sirote baš nikakve utjehe ni pomoći dočekale sveto Isusovo rođenje . Mali Vinko u vojsku, a Mate mora još da uči do svoga kruha. On nas ne može pomoć već bi njemu bilo potriaba da ga kogod ugleda jer puno uči, a slabo se hrani te se plašim da ne ide u bolest.

Da vi koji ste tamo imate malo ljubavi i ufanja u Boga, vi biste se svi stali i skupili jedan kod drugog nešto novaca pa da nam pošaljete, već sam draga Kekina prisilna da te zapitam da me ugledaš, jer mi je potriaba, pođi do M...line i Vjere i pokaži što ti pišem.

Ti si mi lani pisala da će mi Momolina i Vjera poslat nešto novaca, pa sam se veselila da će mi štogod poslat, a kad tamo prošli Božić i Nova godina, a ovo već i druga godina došla ni glasa ni pozdrava, od njega odkad je pokojna mama umrla, kako ste se smenom narugali sirotom da se svak u Bolu ruga da smo mi jedina kuća koji smo od svojih zaboravljeni.

Fala Bogu, ne daj Bože da vi ovako dočekate, da vam je ljubav i milosrđe, oli mislite da nećete umrit, kako vam prođu tako lako blaženi sveci a da vam ne dođe na pamet jedina sestra

bez mame. Viška sam, Mate ima svoju fameju i on se muči a mi nemamo nikoga nego Boga.

Pisala sam bila Vjeri pa niti ne odgovara. Od Luce i Pavice .....pošalji mi adresu ako su žive, od mene samo da znate da sam živa i da fali meni i Katici, ako možete ugledajte nas, jer znate da valja umrit, umrla je i šora Milena ovih dana. Molim te da ovo pismo pošalješ Vjeri i Momolini, žalosna sam da su me zaboravili. Uz pozdrav svima, tvoja sestra Bare

Jagodić, Bol na Braču 1940ih